

ikke bruge den sædvanlige Fremgangsmaade for Erhvervelse af Jord, men maa stabilisere Køberen ved at gøre hans Forhold afhængige af de periodiske Vurderingers Resultat. Jeg kan kun udtale Glæde over, at Venstre er naaet saa langt paa dette Omraade og har erkendt, at dette Princip bør følges nu. Saa haaber jeg, at naar Princippet er prøvet, vil man indse det sunde i, at Landbrugerens Stilling skal betrygges i saa Henseende, at er Konjunkturerne daarligere, bliver hans Afgift mindre, og er de gode, bliver hans Afgift større og derved ogsaa hans Ydeevne større.

Jeg vil gerne indrømme overfor Partiet Venstres Ændringsforslag, at man ikke kan forhindre, at fremtidig Lovgivning ændrer disse Bestemmelser; hvis Rigsdagen efter 10 Aars Forløb fandt, at nu maatte der gennemføres en anden Form, maatte man finde sig deri. Det kan man ikke træffe Forholdsregler imod. Det vilde ogsaa være uklogt at forsøge det.

Jeg ser altsaa en Lysning, en Mulighed for at faa Venstre med, men jeg vil gerne føje til, at naar man ikke tager det Forbehold, at alle de, der gaar ind i den Brugsform, maa være indforstaaede med, at de kommer til at indordne sig i Fremtiden under de periodiske Vurderingers økonomiske Vilkaar, vil det være uforvarsligt at tilraade unge Landbrugere at tage Jord paa de Betingelser, at de om 10 Aar kan faa at vide, hvilke Vilkaar der bydes dem. Jeg tror, at det Forbehold er en Antydning i Retning af at give Sikkerhed for, at Princippet følges ogsaa ud i Fremtiden. Hvis man ikke maa forstaa det ærede Medlems Udtalelser paa denne Maade, kan jeg ikke betragte hans Indrømmelser som tilstrækkelige.

Jeg haaber, at det af det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) med flere stillede Ændringsforslag bliver taget tilbage. Hvis dette ikke sker, vil jeg tilraade mit Partis Medlemmer at stemme imod dette Ændringsforslag. Dets Vedtagelse vilde forringe hele denne Lovgivning ganske betydeligt, idet det efter Ændringsforslaget vil blive Menighedsraadene, der bestemmer, hvor meget Jord der skal blive tilbage ved Præstegaardene. Jeg kan heller ikke erkende Rigtigheden af de landbopraktiske Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte. Jeg tror, at det for Embedernes Skyld vil være klogere at faa et Brug til Præstegaarden af en saadan Størrelse, at det kan passes af en Karl, maaske ved Hjælp af en Dreng. Det vil sikkert være let at faa den Arbejdskraft, som er til-

strækkelig i den Henseende. Som sagt, jeg haaber, at Ændringsforslaget vil blive taget tilbage, og efter at Kirkeministeren har bebudet Ændringsforslag til tredje Behandling, venter jeg ogsaa, det vil blive taget tilbage.

Ulrich: Den højtærede Kirkeministers Udtalelse om, at det var Staten, der ejede Kirkernes Jord, forbavsede mig, thi dette er vistnok absolut ikke Tilfældet. Jeg betvivler selvfølgelig ikke, at Ministeren mener, at det er Tilfældet; men i alle Tilfælde, de lærde er meget uenige om dette Spørgsmaal, og det kan ikke paa Grund af en Udtalelse af Kirkeministeren betragtes som fastslaaet, at Jorden er Statens.

Den højtærede Kirkeminister sagde, at vor § 5 er inkonsekvent. Det er den ikke. § 5 i vort Forslag er nødvendig, fordi der godt kan tænkes at hengaa en Tid mellem det Øjeblik, da Præstegaardsjorderne bliver ledige, til det Øjeblik, da Staten kan træde til med sine Funktioner og overtage Jorden.

Saa staar der i § 4 i vort Ændringsforslag, at Købesummen skal udbetales til rette vedkommende. Dette Udtryk „rette vedkommende“ er efter min Mening det bedste, man overhovedet kunde sætte ind, idet man ikke paa Forhaand kan være paa det rene med, hvem rette vedkommende er i hvert givet Tilfælde. Men naar der staar „rette vedkommende“, er der Garanti for, at det bliver rette vedkommende, der faar Pengene, og ingen anden.

Ligeledes ankede den højtærede Kirkeminister over sidste Stykke af § 4, hvor efter Vurderingsraadene sammen med Præstegaardskommissionen skulde fastsætte de forskellige Erstatninger. Disse Erstatninger, skriver vi, skal ogsaa udbetales til rette vedkommende. Det kan ogsaa være mange forskellige. Det kan være en Præstegaardsforpagter og mange andre. Derfor har vi brugt dette Udtryk „rette vedkommende“ for at have Garanti for, at Erstatningerne kommer rette vedkommende i Hænde.

Det ærede Medlem fra Ribe sagde, at dersom Loven fik den Affattelse, vi havde foreslaaet, vilde den blive en Lov paa Papiret, den vilde ikke blive en Lov, der kunde anvendes paa nærværende Tidspunkt. Jeg tror ikke, at Samfundet vilde lide nogen Skade ved, om dette blev Tilfældet i Øjeblikket. Jeg tror nemlig absolut ikke paa, at det skulde være samfundsgavnligt, at man fik Smaafolk til at